

Affattelse tages særligt Hensyn til, hvad der kan blive Tale om netop i Krigstilfælde. Men i øvrigt er det et særligt dansk Spørgsmaal, det indrømmer jeg, og hvis navnlig Udenrigsbestyrelsen mener, at man kunde gøre Lempelser paa dette Punkt, er det af den Slags Ting, som kunne tages under Overvejelse. Men, som sagt, det er ikke noget nyt Forslag, men kun gældende dansk Ret, som her er optrykt. Jeg skal overfor det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds sige, at naar han nævnte enkelte Paragraffer og navnlig §§ 8 og 12, hvor han mente, at der kunde være Spørgsmaal om at tiltræde den svenske Opfattelse, følger det af sig selv, at paa Punkter, hvor der ikke har været Overensstemmelse tilvejebragt mellem de 3 Lande, har Sagen været Genstand for den alvorligste Prøvelse. Netop fordi man saa saare nødig vilde lade en Uoverensstemmelse finde Sted, netop derfor har man alle Vegne og paa alle de Steder, hvor der kunde være Tilbøjelighed til at opstille forskellige Regler, gentagne Gange undertkastet Sagen den nøjeste Prøvelse. Man kan derfor ogsaa være overbevist om, at naar Norge og Danmark paa disse Punkter ikke have sluttet sig til den svenske Regel, har man ment, at der var særlig gode og afgørende Grunde derfor, og jeg tror ogsaa det skal lykkes, at paavise saadanne, naar vi komme til en mere detaljeret Behandling deraf i et Udvalg. Hvad særlig § 8 angaar, skal jeg bemærke, at det ogsaa er et af de Spørgsmaal, hvor det vil være naturligt at tage Hensyn til den almindelige europæiske Ret, og hvor der ikke blot er Spørgsmaal om, hvad der er gældende Ret her. Det praktiske Spørgsmaal er egentlig det, om et Skib, som midlertidig er overgivet til Jørelse af Tvangslods, skal være fritaget for det Ansvar i Sammenstødstilfælde, som ellers paahviler et Skib, der ved fejlagtig Manøvre foranlediger Sammenstødet. Nu kan det være overordentlig rart for det Skibs Reder, om Bord paa hvilket der er Tvangslods, om han kan slippe for at give Erstatning; men for alle de andre Skibe, som kunne være udfatte for at kollidere med dette Skib, er der ingen Glæde ved, at de gaa Slip af at saa den Erstatning, som de ellers vilde faa, hvis der ikke var Tvangslods om Bord. Selvfølgelig kan det ikke nytte noget i Stedet for at henvise dem til Skibet, som har rendt paa, at henvise dem til den Lods, som da var om Bord, da han i Reglen ikke har noget. Det er netop, kunde jeg fristes til at sige, et Berdensspørgsmaal og ikke et særligt dansk

Spørgsmaal. Med Hensyn til § 12 har allerede den ærede Justitsminister udtalt sig, og det skal jeg foreløbig ikke dvæle nærmere ved. Maa jeg nu blot med Hensyn til § 38 gøre den Bemærkning, at det ikke er noget nyt, der indføres her; naar der er Tale om, at Dagbogen skal efterjes ved forskellige Lejligheder for at man kan se, om den er ordentlig ført, da er det gældende Ret. Jeg har selv haft overmaade meget at bestille dermed i den Tid, jeg var Formand for Sø- og Handelsretten. De andre Lande, navnlig Sverige, ere ikke indrettede paa at gøre det. Deres Søfartsbøger indleveres og udfærdiges fra Søfartshuset: men det har ikke den Autoritet, at det kan anstille de Undersøgelser, der er Spørgsmaal om; derfor har man ikke optaget det, skønt det i øvrigt blev erkendt at være praktiske Hensigtsmæssighedsbestemmelser, og jeg tør ogsaa paastaa ifølge min Erfaring, at det er meget nyttigt og hensigtsmæssigt, at denne Kontrol af og til anstilles, som her er foreslaaet. Det ærede Medlem dvælede dernæst ogsaa noget ved enkelte Bestemmelser i Kapitel 4, og det var mig kært at høre, at han erkendte, hvad der ogsaa er erkendt fra andre Sider, at dette Kapitel, der for en stor Del ikke er noget nyt, men er en Gentagelse af, hvad der allerede er dansk Ret, navnlig ved Loven af 1866, maa siges at være en Revision i human Aand af den gældende Ret. Det er det til visse ogsaa. Jeg tror, at dette Kap. 4 skal afgive Vidnesbyrd om, hvorledes man ingenlunde har stillet sig ensidig paa Redernes Standpunkt, som der er sagt, men har søgt at værne om Skipperens og særlig om det ringere Mandstabs Interesser. Men i øvrigt er det et mindre korrekt Udtryk, naar det ærede Medlem mente, at det var et særligt dansk Kapitel, og at man derfor kunde behandle det med en vis Frihed, nej, det er det ikke, det er vistnok for saa vidt særlig dansk, som det maa siges væsentlig at være udgaaet fra særlig dansk Lovgivning; men Sandheden er dog, at det nu er blevet gjort til et skandinaviske Kapitel, idet baade Norge og Sverige have sluttet sig til de danske Rettsregler paa det Omraade. Det er Norge og Sverige, som have accepteret den danske Ret i den nævnte Stikkelse, hvori Kap. 4 foreligger. Naar det forholder sig saa, at det er blevet til et fælles skandinaviske Kapitel derved, at vore Frænder i Norge og Sverige have accepteret dansk Ret, saa forekommer det mig at indeholde en Opfordring til at være dobbelt varsom med nu at gøre Forandring i det saaledes fra svensk og norsk Side adopterede danske. Det ærede Medlem henlede særlig Opmærksom-